

Рихардъ почна да брѣмчи отъ нетърпима болка, а неговиятъ мъчителъ още повече се радваше. Най-послѣтъ конецътъ се сжса, и Рихардъ падна на земята. Момченцето щѣше да го вдигне пакъ, но изведнажъ извика: А, то било стършелъ! и го остави на мира.

Слѣдъ това феята прѣобърна принца на еленъ. Той весело си тичаше изъ лѣса, но не за дълго — скоро го погна ловецъ съ кучета. Кучетата се хвърлиха съ всички сили да го гонятъ и умориха Рихарда до толкова, че той не можеше вече да тича. Най-голѣмото куче го хвана за шията и го повали на земята. Рихардъ извика отъ болки, и изведнажъ кучетата изчезнаха, а прѣдъ него стоеше феята.

— Сега ти знаешъ, на какви изпитания сж подхвърлени животнитѣ, нали? попита го феята.

— Да, зная, — отговори Рихардъ, като цѣлъ треперѣше отъ страхъ.

— Добрѣ. Върни се сега при баща си. Той отдавна те търси. Но недѣй забравя слѣдното: *животното чувствува болки сжщо така, както и човѣкътъ. Жестокъ е този, който безъ причини мжчи даже и най-малкитѣ животни. Трѣбва да бждемъ добри и къмъ животнитѣ и къмъ хората.*

Феята издигна жезъла си. Раздаде се шумъ, и Рихардъ, изплашенъ, закри очитѣ си. Когато отново ги отвори, той видѣ, че лежи подъ дървото, на сжщото мѣсто. Дупката си стоеше, но златни врата не се виждаха. Рихардъ не знаеше, да ли това, което изпита, бѣ сънъ или истинска случка.

Изведнажъ той чу своето име, стана и видѣ лакеитѣ, които бѣха изпратени да го търсятъ. Тѣ се зарадваха и заведоха принца при баща му, който вече силно се безпокоеше за него.

Рихардъ не забрави тая случка и оттогава стана добъръ и кроткъкъ кралъ.

(Изъ „Задушевное слово“)

